

ЗМІСТ

переслідування	7	123	неживі
горище	19	129	верхня полиця
смертельна рана	26	136	барка
дівчина з магазину на горі	35	151	в серці осені
конкурсне оповідання	41	157	зустрічі
Емілі	47	163	наближення
дзига	60	175	прапор
мертві	67	184	самоспалення
розлука	74	193	повноліття
напередодні	84	198	ремонтники
300 баксів	97	202	карта світу
нелюд	105	206	* * * * *

переслідування

Наглухо зачинена кімната, в якій він прокинувся одного дня, спершу видалася йому геть чужою, і ще певний проміжок часу, може, кілька хвилин чи навіть годин, це відчуття лише посилювалось, поки він розпачливо пригадував попередній вечір, пов'язуючи його з усіма іншими, з цілою низкою подібних призабутих вечорів та заплутаних подій, які трапилися з ним напередодні і привели його саме сюди, думав, чи міг обрати якийсь інший варіант, іншу кімнату, іншу, зрештою, історію, аж до тієї миті, коли світло пробилося всередину крізь зеленаву скляну товщу над дверима, виокремивши знайомі обриси на тлі гнітючої похмільної півсутіні.

Поволі він приходив до тями, впізнаючи себе та свої розрізнені думки. Намацував тіло під ковдрою, ніби нано во виліплюючи його з м'якої глини. Сон ще цілком не вивітрився з голови, й нічні примари теж нікуди не зникли. Вони висіли над ним, розмахуючи крилами, наче брудне, смердюче лахміття на задвірках. Він і досі насолоджувався тим, що поруч лежить та вродлива дівчина, яку вчора бачив у місті й за якою деякий час ішов на віддалі. На вигляд ще зовсім юна. Може, школярка. Або студентка медичного коледжу. Невисока, сумна, кістлява. Не більше сорока кілограмів. У світло-синіх подертих джинсах і брудно-білій заширокій футболці з глибоким вирізом

та написом: «*now is now*». Волосся зібране на потилиці у хвіст. Вона миттєво розчинилася в натовпі чимось заклопотаних молодих матусь, спритних дітлахів, які з виском гасали навколо них наче навіжені, та знуджених безділлям бабусь, які снували повз, а він зупинився і ніяк не міг вирішити: дівчина втекла, відчувши реальну небезпеку, аби остаточно збити його з пантелику, чи просто очікує, сховавшись десь неподалік, що він якнайшвидше кинеться слідом, розштовхуючи всіх цих незнайомців, і, зрештою, таки відшукає її в одному із дальніх закутків міського парку. Вона відчула страх. Чи все ж таки захват. Незрозуміле тремтіння.

Він випростав руку й поклав собі на стегно, немов і справді відчуваючи гарячий дотик її тонких вуст і холодних пальців. Ну а потім лише кілька різких рухів — і все. Завіса впала. Екран погас. Глядачі зворушені. Частина з них аплодує стоячи, а частина несамовито його освистує. Він лише на мить заплющує очі й, зітхнувши з полегкістю, провалюється в якесь онімиле безмежжя.

У цій тісній комірчині міг мешкати лише самотній тридцятилітній чоловік із серйозними проблемами з власною ідентичністю. Чоловік, який розміняв третій десяток, проте так нічого й не спромігся здобути, крім кількох малопомітних рубців на пересохлій шкірі. Він володів лише кількома квадратними метрами чужого житла. Тридцять йому виповнюється саме сьогодні. Саме цього дня він вперше з'явився на світ у пологовому відділенні першої міської лікарні й медсестри там щось наплутали з паперами, він опинився не в тій родині, в якій мав би опинитися. Цей день для нього завжди був гарним приводом, щоб провести його наодинці з собою. Він потягнувся правою рукою до телефону. На годиннику восьма сорок дев'ять.

Друге липня дві тисячі сімнадцятого року. Неділя. Жодних повідомлень чи пропущених дзвінків. Жодних вітань від колег з роботи. Жодних нагадувань про важливі зустрічі.

Попри короткочасне полегшення, він і далі відчував чиюсь ворожу присутність. Невідому й небажану. «Невже по мене прийшли?» — спробував він запитати, проте чомусь побоявся власного голосу, віддавши перевагу куцим думкам, які витали навкруги в танку кволого спротиву, присмачені досить непевними спогадами. Він чомусь подумав про двох добродіїв, які чекають на нього під дверима. Він не знав, хто вони. Проте був певен, що прийшли таки по нього. Варто зізнатись принаймні самому собі, подумав він, я завжди знав, що це рано чи пізно трапиться, що цей день настане, й знав це настільки давно, що тепер, коли він таки настав, пручатися, намагаючись на щось вплинути, хоч щось змінити, просто немає сенсу. Сталося тільки те, що мало статися. Жодних несподіванок. День, коли хтось прийде й зажадає від нього пояснень. Тепер він із ним наодинці. Відтепер не лише з самим собою. А ще й із тими двома добродіями, які чекають на нього за зачиненими дверима. Він сподівається, що зможе пригадати хоча б нечисленні подробиці тих жахливо незрозумілих подій, свідком, а може, навіть і учасником котрих зовсім несподівано для самого себе став напередодні. Після того, як раптом кинувся на пошуки тієї дівчини.

Чоловік сподівається, що вирок буде не надто суворим, проте розуміє, що шанси на це мізерні. Чи визнає він себе винним? Звісно, визнаю, скаже він за першої-ліпшої нагоди. Він вже готовий це сказати. Але обов'язково попросить взяти до уваги всі пом'якшувальні обставини. Ну, не особисто, звісно ж, попросить, а через адвоката.

Хтось же має захищати його в суді. Чоловік підозрює, що ті добродії під його дверима симулюють безтурботність та апатію, граючись на своїх телефонах, а насправді лише чекають сигналу, аби розпочати штурм його квартири. Вони чекають на дзвінок. Ну, а може, саме цієї миті боротьба за його пам'ять точиться на найвищому рівні органів контролю. Він бере телефон. Перевіряє, за ким цієї миті стежать. Читає окремі коментарі. Він намагається витерти піт з обличчя. В нього тремтять руки. Він декого впізнає і раптом розуміє, що зовсім нічого не бачить. Він втрачає залишки самовладання. Йому здається, ніби тіло стискається до розмірів тенісного м'ячика й глухо вдається об бетонну підлогу. А потім геть зникає з поля зору й безгучно летить униз.

— Як, кажеш, його звати? — питає один із добродіїв. Той, що нижчий.

— Не пам'ятаю, — відповідає інший, — здається, Франк чи Френк. Зараз гляну. Він починає шукати профіль підозрюваного в мережі.

— Франц, — каже після паузи.

— Якесь дурне ім'я.

— Та нормальне. Тобі яка різниця.

— Одинак чи гей?

— Написано — одинак.

— Чого тоді не виходе?

— Піди і сам спитай, — каже вищий.

Це, здається, вже справді кінець, думає він. Жодні відмовки не допоможуть, ухилитися теж марно. Тепер він просто мусить надати ґрунтовні пояснення усіх без винятку причин свого теперішнього статусу. Він мав вдосталь часу на підготовку промови, але не пам'ятає жодного слова. Хоч і готувався дуже ретельно, вивчав